

t

s

t

e

t

f

o

e

t

FRIDAY, APRIL 11, 1919

FIGHTING FIRE WITH FIRE

The following threatening letter recently sent to a Mississippi sheriff indicates that a certain element of the population is willing to fight fire with fire:

"Say lynch or burn a Negro in Mississippi again, and we will burn up the state and poison every horse, mule and cow in it. We are tired of the way you are treating the Negro. We expect to give you hell from now on. No harm if you treat us right. We begged you to stop, but from now the burning will take place."

Signed "FIRE BILL"

The Belzoni (Mississippi) Banner from which the above was taken in commenting upon the letter begins by advising the writer of the missive, that if he is caught, a long term in the penitentiary faces him. It continues by saying that "just as long as the Negro does his duty and keeps within the law, he is not molested, and all know this. . . . All know that the Negro is not treated lily in this particular section of the state, if in any section of the state."

Readers of the Banner are further admonished that they have more money than ever before, homes, horses, and even autos. "What more can you ask."

There is not a colored newspaper in Mississippi that can print a fitting reply to the Banner's question, and continue to do business. As an American citizen, the Negro anywhere has a right to DARE ASK ALL THAT MAY BECOME A MAN, WHO DARES ASK LESS IS NONE.

The South is continually uttering such lies as the SOUTH IS THE BEST PLACE FOR THE NEGRO, or LAW ABIDING COLORED FOLKS ARE NEVER DISTURBED, or some other tommyrot.

Last week a minister in Yazoo, Mississippi, faced a whipping post because he read colored newspapers and magazines. He fled to the North for his life. Booker T. Washington Jr. was driven out of Alabama for telegraphing the War Department that a Negro had been lynched in his native state. In another column will be found the account of the lynching of a colored soldier in GEORGIA because he kept his uniform on too long.

These occurrences are bits of every day news from Southern states and MISSISSIPPI IS NO BETTER? AND NO WORSE THAN GEORGIA AND ALABAMA.

What more does the Negro want? HE WANTS PROTECTION, THE BALLOT; ABOLITION OF JIM CROW CARS; IN SHORT THE RIGHTS OF AMERICAN CITIZENSHIP UNDER THE CONSTITUTION AS IT STANDS TODAY.

We counsel the fighting for constitutional rights in good spirit, but we have sympathy for voteless, jimcrowed and segregated brothers of the Southland, who are so weary of the talk of democracy everywhere else but at home, that they are resolved to take the law in their own hands and fight fire with fire.

The Art and Politics of Reciprocity

Ladi'Sasha Jones

Eugene Greene.

March 1, 1919, a young man is arrested for allegedly committing a murder in Belzoni, Mississippi. A mob forms throughout the night and swelled in its pursuit of punishment, the absence of evidence notwithstanding. The victim, a white male. The accused is a Negro in the American south. He was taken from the county jail around two early Sunday morning on March 2. Engorged by fevered veins of terror, Eugene Greene was murdered in the darkness of his homeland.

I. COMBATING FIRE WITH FIRE

In the moment of President Woodrow Wilson's 1918 proclamation denouncing mob violence, lynching stood tall as a surviving trade of racial terror in the American South. "There have been many lynchings, and every one of them has been a blow at the heart of ordered law and humane justice," stated President Woodrow Wilson. He continued questioning the country's democratic order in the face of its violent pastime,

We proudly claim to be the champions of democracy. If we really are, in deed and in truth, let us see to it that we do not discredit our own. I say plainly that every American who takes part in the action of a mob or gives it any sort of countenance is no true son of this great democracy, but its betrayer, and does more to discredit her by that single disloyalty to her standards of law and of right than the words of her statesmen or the sacrifices of her heroic boys in the trenches can do to make suffering peoples believe her to be their savior.

Lynching was the undeniable standard of American law; and its actors are indeed the true sons and daughters of her democracy. In April of 1919, an anonymous letter was written and addressed to the sheriff O. J. Turner of Belzoni, Mississippi condemning the violence inflicted on the Negro community and forewarning acts of reciprocity,

Say lynch or burn a Negro in Mississippi again, and we will burn up the state and poison every horse, cow and mule in it. We are tired of the way you are treating the Negro. We expect to give you Hell from now on. No harm if you treat us right. We begged you to stop, but from now the burning will take place.

The letter was signed *Fire Bill*.

Inherent in *Fire Bill's* letter is a critique of southern racial violence. It is positioned as an urgent civic issue to be fought both locally and economically using the land. The brief letter diverges from the rhetoric that filled the leadership pews during this time. Shifting away from the popular principle of patiently searching for a white moral compass in hopes of making a humanistic appeal. Instead, *Fire Bill's* statement can be read as a post-reconstructionist application of Black southern determinism. It is an act of protest that acknowledges the need to take the national issue of racial terror into one's own hands.

"The South is the place for the Negro," declared sheriff Turner in his public response to *Fire Bill* in the local *Belzoni Banner* newspaper.¹ In addition to casting a series of threats to the author(s) of the letter, the sheriff maintained the innocence of local racial violence, addressing the ill-fate of northern migration while painting the South as a landscape of opportunity and mobility for the Black farmer.

"Returning soldiers are resuming their old jobs," wrote the Belzoni sheriff. "The stress of war orders is over and hundreds of the negro workers have been discharged. They have not been able to find other work." He continued in predicting the following:

Many a footsore, ragged and hungry darky will be filtering back South, for other communities in the North are in the same position as Coatesville, and none of them love the brother in black enough to give him a chance to work alongside the white workers. There is plenty of work for the prodigal back home. There is an easier life and among people who know them and do not judge them too harshly or expect too much of him.

Contrary to sheriff Turner's vision, Black folks did not return to South after the war. In fact, they migrated North and to the West by the thousands and stayed. Although early twentieth-century urbanity and industrial cities were marred with challenges of their own, the daily fear of violence that plagued Southern Black life was no measure. The subjugation of the American Negro perme-

ated every facet of society. Fear conserved the social order. Black communities lived under the intimate promise of death and horror. It was all around, unprovoked and irrational. Without any protection or due process, Black families fled the South for their safety and survival.

Throughout Mississippi and the greater South, Black life was no crystal stair.² According to the recent study, "Lynching in America" by the Equal Justice Initiative (EJI), the state of Mississippi had the most victims of lynching than any other Southern state.³ EJI recorded 614 lynchings in Mississippi between 1877 and 1950. The state is followed by 595 victims in Georgia and 559 victims in Louisiana. Six counties in Mississippi were among the top twenty-five Southern counties with the most recorded lynching victims. These six counties accounted for 123 of the state's total lynching victims. The *Negro Year Book*, an encyclopedic record of Black life first published in 1912 by Monroe Nathan Work of the Tuskegee Institute, reports that 381 Negroes were lynching victims in Mississippi between 1889 and 1921.⁴ In 1919, there were 76 Negro lynching victims across the United States, the most annual victims recorded since 1908.

Inequalities unrooted by American slavery, Jim Crowism and white supremacy were the prevailing sociopolitical conditions directly impacting the regional shifts across the country and the South in particular. The Negro population in Mississippi was 1,009,487 in 1910. With the second wave of the Great Migration underway, the number of Negro residents declined to 935,184 by 1920. Although there were many counties with dense populations of Negro residents, Mississippi was also home to all-Black settlements and towns: Expose, Renova, Des Volonte, New Africa, and the famous Mound Bayou amongst others. Many Black townships were cultivated around the fertile agricultural landscape of the Mississippi Delta. Farming was central to the Black labor force in the region and it offered an abnormal allotment of economic stability and autonomy for Southern Blacks.

The Negro farmer in Mississippi was steadily growing in numbers until folks began heading up North in droves. One of the last significant population spikes was between 1900 and 1910, where the number of farmers grew from 128,351 to 164,488. Slight declines in Black agricultural statistics begin to appear between 1910 and 1920. The total number of farmers in the state decreased by 3,487 amounting to 161,001 by 1920. Mississippi held some of the largest numbers of Black farm owners in the country. These landowners were also some of the wealthiest among their counterparts in other Southern states. There were 24,949 Negro farm owners in 1910 and 23,130 in 1920 with state-wide property valued at \$56,712,830. Similarly, the number of Negro farm tenants went from 139,433 in 1910 to 137,679 in 1920. In addition to migratory patterns, these declines are also attributed to the faulty farm tenancy structures and loan programs which often left farmers and their families in large amounts of debt and foreclosures on their properties.

Belzoni, Mississippi is located in Humphreys County, east of the Mississippi River. Nine victims of lynching are recorded to have occurred the county within the EJI data period of 1877 to 1950. If it were a local lynching that incited the *Fire Bill* letter, then the disappearance of Eugene Greene from the Belzoni county jail on the night of March 1, 1919 and the deplorable response by local and state officials could be it.

On March 14, 1919, the *Baltimore Afro-American*⁵ reports news of a telegram sent by the New York office of

² Reference to a poem by Langston Hughes titled "Mother to Son." The first two lines read as follows:

Well, son, I'll tell you:

Life for me ain't been no crystal stair.

³ Equal Justice Initiative. "Lynching in America: Confronting the Legacy of Racial Terror Second Edition." Alabama, 2015. This body of research distinguishes racial terror lynchings from hangings, mob violence and prosecuted racial violence and hate crimes. EJI has documented 4075 racial terror lynchings in twelve Southern states between 1877 and 1950: Alabama, Arkansas, Florida, Georgia, Kentucky, Louisiana, Mississippi, North Carolina, South Carolina, Tennessee, Texas, and Virginia.

⁴ Ed Work, Monroe N. "Negro Yearbook: An Annual Encyclopedia of the Negro, 1921-1922." Negro Year Book Company, Tuskegee Institute: Alabama, 1922.

⁵ An independent Black-owned newspaper founded in 1892 by John Henry Murphy Sr. The paper published weekly regional and national print editions.

the National Association for the Advancement of Colored People (N.A.A.C.P.) to the governor of Mississippi, Theodore G. Bilbo and sheriff O.J. Turner of Belzoni, inquiring about Eugene Greene, a young Negro whose whereabouts were unknown after accounts of a mob taking him from the county jail.

March 21, 1919. The paper reprints responses that the N.A.A.C.P. received from the governor's office. First, the association receives a newspaper clipping from the *Jackson Daily News* that reads:

The Governor is not in the city and the N.A.A.C.P. telegram will not be answered. However, the National Association need not remain in the dark, concerning the fate of Greene. He was "advanced" alright from the end of a rope and in order to save burial expenses, his body was thrown into the Yazoo River.

Attached to the clipping is a handwritten note stating, "If this information does not suffice, we can give you the size of the rope and the exact location where the 'Coon' was hung." This is not the first response the N.A.A.C.P. received in 1919 from Governor Bilbo. In January of the same year, the *Baltimore Afro-American* publishes a short clip article detailing the association's request for a decision on the intended lynching of four young Negroes, two of whom were between the ages of fifteen and sixteen. The governor's direct response in the *Jackson Daily News* is, "No not tonight, but I might give you a little advance information to the effect that I will tell them, in effect, to go to hell."

April 4, 1919. On this date, Belzoni sheriff Turner is charged with contempt of court after the body of Eugene Greene is not accounted for at the request of a judge. In turn, Turner files an affidavit on the grounds that he did not live at the jail and that Greene was taken without his knowledge.

Throughout its journey following both the Eugene Greene and the *Fire Bill* stories, the *Baltimore Afro-American* maintained a poignant tone of resistance and a critique of white American society. The March 21 article of the *Black Afro-American* ends with this charge: "There are only two things for the colored people of Mississippi to do; purchase guns and ammunition or leave. We suggest the former."

The documentation and oratory style found in the *Afro-American* is also present in the *Chicago Defender* and the *Philadelphia Tribune*, both of which published similar narratives during this period. The Black press embodied the influence, authority and the distributive reach to position reproduction of an anonymous letter into a critical response and strategic civic action against white supremacist oppression in the United States. Segregation and isolation enabled Black communities to shape independent models of economic, cultural and political survival in the South. The viability of institutions like the Black press, the church and religious associations, and independent colleges and banks created infrastructural streams of collective equity and mobilization.

¹ O.J. Turner. "Marshall Hagan Receives Letter." *Belzoni Banner*. Issue 47, April 1919.

Wilbur Little.

April 1919. A soldier returned home after serving in the World War. He deboarded the train in his hometown of Blakely, Georgia and began to make his way home. He was halted at the station and told to take off his uniform before walking into town. The soldier refused, yet the order was insisted upon. A crowd formed, an arrest was at bay. After his belongings were searched and it was discovered that he did not have civilian garb to change into, the soldier was permitted to make his way home.

A few weeks past and the soldier was unwavering in his desire to publically adorn himself a veteran. He was proud and Negro. Several threatening notes were sent to him, advising he not appear publicly in uniform or leave town. He did not comply. One day, while out in the company of his community members, the threats materialized. Wilbur Little was publicly lynched, attacked on the street. Beaten to death in his U.S. Army uniform by his fellow countrymen. The crime: a Negro wore his uniform "too long."

II. WE RETURN, FIGHTING

Of the 380,000 Negro soldiers mobilized for the World War, about 200,000 were deployed to France and some 42,000 were combat troops.⁶ Four Negro regiments were awarded the French Croix de Guerre for their heroism. Many Black intellectuals and leaders under the school of pragmatic progress hoped the brave performance of Black soldiers during the war would force America to confront her sins. Months before the end of the war, W. E. B. Du Bois wrote one of many appeals urging Black folks to put their country first and wait patiently on the trickle-down effects from the endured sacrifice of the Negro soldier:

Protest, my brother, and grumble. I have seen the Vision and it shall not fade. We want victory for ourselves—dear God, how terribly we want it—but it must not be cheap bargaining, it must be clean and glorious, won by our own manliness, and not by the threat of the footpad. In the day of our lowest travail we did not murder children and rape women to bring our freedom nearer. We played the game and freedom came. So, too, today our souls are ours, but our bodies belong to our country.

Patience, then, without compromise; silence without surrender; grim determination never to cease striving until we can vote, travel, learn, work and enjoy in peace—all this, and yet with it and above it all the tramp of our armies over the bloodstained lilies of France to show the world again what the loyalty and bravery of black men means.⁷

The social and political implications of Negroes

⁶ The total number of Negro soldiers mobilized for the World War was about 380,000. From June 5, 1917 to September 12, 1918 there were 2,290,527 Negroes registered for service in the United States Army via a selective draft. Those examined for service 458,838. 74.60 percent of Negroes examined were accepted and inducted into the service, totaling 367,710. The number of Negro soldiers accepted through this selective draft for full military service were 342,277, which amounted to 31.74 percent.

⁷ DuBois, W.E.B. "A Philosophy in Time of War", *Crisis*. Issue 16, August 1918.

standing in lateral defense of democracy were tightly bound to the dialectic wage between resistance and steady progress. The nation's conscience was measured along its involvement in the global fight for democracy and its swelling race war at home. In Charles Waddell Chesnutt's address to colored soldiers in Ohio, he outlined just how high the stakes of the war were in tying the question of Black citizenship to the very future of the country:

Any laurels that you may win in this war will thus be a gain, not only to yourselves and to your race, but to the cause of democracy, because it will prove, if proof were needed, the Negro's worth as a citizen and a patriot, and will bring that much nearer the day when the U.S. will be as safe for a real democracy as it is trying to make the rest of the world.⁸

Black men joined the war during one of the bloodiest racial periods of the twentieth century. A combination of things fed racial and class tensions: the presence of the Negro soldier, both his arrival in the Jim Crow South and his return home across the country; tremendous migratory flight and an influx of arrivals from one region to the next; and shifts in the access, density and stability amongst urban labor and union markets. Shortly after the United States joined its allies in the war, the city of St. Louis experienced major riots of deadly white violence and backlash onto the Black community. Beginning at the end of May with a surge of white mobs terrorizing Black citizens and businesses, the rioting presumed on July 2, 1917 with the mass murder of Black women, children and men and the burning of entire sections of Black neighborhoods. The attacks resulted in more than one hundred citizens who were publicly lynched, shot or burned, and an insuperable amount in property damages and complete destruction.

The worth of the Negro soldier at home. The idea

⁸ Ed. McElrath, Joseph R. Jr., Leitz, Robert C. III, and Crisler, Jesse S. *Address to Colored Soldiers at Grays Armory*. "Charles W. Chesnutt: Essays and Speeches". Stanford, California: Stanford University Press, 1999.

of an empowered and armed Black man sparked fear in the imagination of white supremacy. For this reason, it was commonplace, customary even, for the Negro soldier to carry out their duties unarmed and without any authority to enforce or uphold the law. Such parameters were in place to enforce America's racial deed even in the wake of active war duty. In August of 1917, the country would learn just how triggering the sight of the Negro soldier was to his countrymen.

In Houston, Black soldiers took up arms in defense of themselves and the local Black community one evening after two white police officers helmed a series of arrests and beatings of civilians and Black soldiers. Army officers of the Camp Logan base take up arms and made their way into town in sight of retribution. In a letter to N.A.A.C.P. New York Secretary James Weldon Johnson, recounting the testimonies and first-person accounts he collected for the case, the soldiers' attorney A. J. Houston shares the following on the temperament towards the Negro soldier:

In deference to the southern feeling against the arming of Negroes, and because of the expected cooperation of the city Police Department, members of the provost guard were not armed. A few carried clubs but none of them had guns, and most of them were without weapons of any kind. They were supposed to call on white police officers to make arrests. The feeling is strong among the colored people of Houston that this was the real cause of the riot. "You may have observed," one of them said to me, "that Southerners do not like to fight Negroes on equal terms." This is at the back of all the southern feeling against Negro soldiers.⁹

The insurgence resulted in the deaths of about sixteen police officers and white locals. The men were tried in a military arraignment and over sixty Black soldiers received life sentences and a little more than a dozen were sentenced to death.

The Negro soldier returned home with ideals of

⁹ Papers of the NAACP, Part 07: The Anti-Lynching Campaign, 1912-1955, Series A: Anti-Lynching Investigative Files, 1912-1953. Library of Congress. Copyright 2013, NAACP.

Largest Murder Trial in the History of the United States. Scene during Court Martial of 64 members of 24th Infantry Division on trial for mutiny and murder of 17 people at Houston Tex. Aug 23, 1917. Trial Held in Gift Chapel, St Sam Houston. Trial Started -- Nov 1, 1917 - Brig Genl. George K. Hunter, President. Col. J. A. Hull - Judge Advocate. Counsel for Defense: Maj. D. V. Sulphin, Asst. Counsel for Defense: Maj. Harry S. Crier. Prisoners guarded by 14th Infantry Co. C. Capt. Carl J. Ad. This photo Copyrighted by W. C. Lloyd San Antonio Tex. Reproduction not allowed.

democracy having sacrificed his life for this social order right alongside his countrymen. The Negro soldier's return was not only met with fear of transgressions, but violent acts towards the management of fear and change. Soldiers were treated with hostility. Several were lynched, denied public services and degraded will serving the remainder of their time in the military. Soldiers from Camp Devens in Massachusetts sent a fury of letters to the N.A.A.C.P. seeking their help and support around their treatment on the base. In a letter to the Secretary John R. Shillady of the New York chapter, Private Harold Devens shared details of his platoon's treatment:

I am one among the many colored soldiers who still remain at Camp Devens, Mass. We were, before the armistice was signed, all in the 13th Colored Battalion, 151st Depot Brigade, Infantry, but when the war ended we were placed in a reserve labor battalion. The fact that we have been placed in this labor battalion is not the cause of the dissatisfaction among the men here, but the existing conditions occasion it all, in my opinions for instance, one lieutenant here told us that the most a negro soldier could ever be in a working battalion here was a corporal. They are now issuing to our sergeants, who are white men, revolvers. Since they choose to regard us as so many dogs or slaves we have lost our interest in it all. If this great Army of the United States of America cannot put to practice right here at home this so-called world democracy, giving everyone equal rights, we need not refrain from calling the whole thing a lie.

Is there any way in which you could find out the cause of these prevailing conditions up here? All of the men up here would like to know something about how long we are to stay, or what they are to do with us.¹⁰

Radical socialist Chandler Owen denoted the chorus of hope around the Negro's participation in the war as a failure of Negro leadership. In an essay published in the *Messenger* in 1918, he accounts the history of the Negro American soldier and the degradation his service afforded him. He posed the question, "Since when has the subject race come out of a war with its rights and privileges accorded for such participation?"¹¹ Owen continues,

Did not the Negro only *incidentally* secure freedom from physical slavery in the Civil, only to have peonage fastened upon him almost immediately thereafter, becoming the victim of Ku Klux Klanism, oppression and unspeakable cruelty which were directly perpetrated by the South and condoned by the North? Did the Negro not take part in the Spanish-American War only to be discharged without honors and without a hearing by the president who rose into political prestige and power upon their valor in that war? And have not race prejudice and hate grown in this country since 1898?

Just as fear and power stirred the bellies of the white American home, reciprocity and survival became the charge of the Negro psyche, leaving the country to remain restless. Fire Bill's letter was delivered on the precipice of the Red Summer. Characterized not only by the heightened volume of race riots that occurred across the country between May and October, but by the unrelenting response in fighting back and resisting the terror of white mobs as well. The fatigue of mistreatment breeds radical organizing and action. Reciprocity is indeed the promise of unyielding violence.

III. IN MEMORIAM

The construction of a Black memorial is a labor of cultural aesthetics, documentation and reciprocity. Memorials mark the personal and communal practice of remembrance. They are consumed with futurity. Not in relief of conservation, but towards the fantasy of a cyclical economy of memory and remembering. Staging the question, what of the architectural and material heritage of memory?

Artist Wilmer Wilson IV explores Fire Bill's letter through the sculptural presentation of the text itself in addition to objects that contextualize the agricultural landscape as both a device and a setting to build upon. Evidence of the letter only exists between two publications that provide opposing readings and reprints. The published letter in the *Belzoni Banner* illustrates the statement in an erratic shorthand that employs the author to refer to him or herself, using the word "coon" instead of Negro. Clearly imposing an agenda in the retelling and restaging of this text. Leaving the century gap with much to be questioned regarding the factual and fictive depiction of the letter.

Memory, like the archive, is subjective, incomplete and hyper gestural. Drama and desire are its anchors. Memorials are wrapped in tales of heroism, death and tribute. Wilson IV's salt stone sculpture is an active reckoning with the historical legacy and records of resisting racial trauma. Re-inscribing the stark presence of race and racism within the public discourse of early twentieth-century foreign policy and democracy. The dual fight and warring carried by the Black soldier abroad and at home needs to be accounted for in our public art records. There are gaps in our collective history and imagining of American bravery and her national tragedies. This work offers new points of departure to be traced and discovered. Reshaping what is lost and what is yet to be found in a people's history. ♣

GREAT WORK OF A GREAT ORGANIZATION.

The National Association for the Advancement of Colored People, through its secretary, John R. Shillady of New York, makes public the following telegrams to Governor Theodore G. Bilbo of Mississippi and Sheriff O. J. Turner of Belzoni, Miss., asking information regarding Eugene Greene, a young Negro, who was taken from jail at Belzoni, Miss., at 2 o'clock last Sunday morning by a mob and has not been seen since, and who, it is believed, has been lynched. The telegrams follow:

March 8, 1919.

Hon. Theodore G. Bilbo,
Governor, Jackson, Miss.

National Association for the Advancement of Colored People, with 48,000 members and 180 branches in 38 States, and furnishing information to press of country regarding lynching, requests information concerning the fate of Eugene Greene, a Negro, who was taken from Belzoni, Miss., jail early Sunday morning, March 2, by mob. Memphis papers of Wednesday report inability of Sheriff O. J. Turner to ascertain Greene's fate. Has he been lynched, and, if so, what steps have been and are being taken by Mississippi authorities to deal with situation? Information requested for our press service.

John R. Shillady, Secretary.

March 8, 1919.

O. J. Turner, Sheriff,
Belzoni, Miss.

National Association for the Advancement of Colored People, with 48,000 members and 180 branches in 38 States, and furnishing information to press of country regarding lynching, requests information as to whether Eugene Greene, a Negro, taken from Belzoni jail Sunday, March 2, has been lynched, and as to steps being taken by your office and other authorities to deal with situation.

John R. Shillady, Secretary.

above: from the NAACP files on Belzoni, Mississippi.

¹⁰ Papers of the NAACP, Part 09: Discrimination in the U.S. Armed Forces, Series A: General Office Files on Armed Forces' Affairs, 1918-1955. Library of Congress. Copyright 2012, NAACP.

¹¹ Owen, Chandler. "The Failure of Negro Leadership." *The Messenger*. January 1918, 23-24.

<<Pictured, opposite: Largest Murder Trial in the History of the United States. Scene during Court Martial of 64 members of the 24th Infantry United States of America on trial for mutiny and murder of 17 people at Houston, Texas August 23, 1917. Trial held in Gift Chapel Fort Sam Houston. Trial started November 1, 1917, Brigadier General George K. Hunter presiding. Colonel J.A. Hull, Judge Advocate, Council for Defense, Major Harvey S. Grier, Major D.V. Sutphin, Assistant Advocate. Prisoners guarded by 19th Infantry Company C, Captain Carl J. Adler.

Eugene Greene.

Op 1 maart 1919 wordt een jongeman gearresteerd omdat hij naar verluidt een moord heeft gepleegd in Belzoni, Mississippi. In de loop van de nacht vormt zich een menigte die aanzwelt in haar streven naar bestraffing, ondanks het gebrek aan bewijs. Het slachtoffer, een blanke man. De beschuldigde is een neger uit het Amerikaanse Zuiden. Omstreeks twee uur in de vroege ochtend van zondag 2 maart wordt hij uit de provinciale gevangenis weggehaald. Vervuld van de koortsige sfeer van geweld wordt Eugene Greene vermoord in de duisternis van zijn thuisland.

I. VUUR MET VUUR BESTRIJDEN

Op het ogenblik van de verklaring van president Woodrow Wilson in 1918 waarin hij massaal geweld aan de kaak stelt, viert het lynchen hoogtij als een overlevende tak van het rassengeweld in het Amerikaanse Zuiden. "Wij hebben veel lynchpartijen gehad en die waren stuk voor stuk een klap in de kern van de geordende wetgeving en humane justitie," stelde president Woodrow Wilson. Hij ging voort met het in vraag stellen van 's lands democratische orde ten opzichte van dat gewelddadige tijdverdrijf,

Wij beweren met trots de voorvechters van de democratie te zijn. Als wij dat werkelijk zijn, in daden en in waarheid, laten wij er dan voor zorgen dat wij onze eigen mensen niet te schande maken. Ik zeg onomwonden dat iedere Amerikaan die deelneemt aan de activiteiten van een menigte of die er enige steun aan verleent geen ware zoon van deze machtige democratie is, maar haar verrader. Hij doet meer om haar te schande te maken door die ene ontrouw aan haar wets- en rechtsnormen dan de woorden van haar staatslieden of de offers van haar heldhaftige jongens in de loopgraven kunnen doen om lijdende volkeren te laten geloven dat zij hun redder is.

Lynchen was de onbetwistbare norm van het Amerikaanse recht en de uitvoerders ervan zijn daadwerkelijk de ware zonen en dochters van haar democratie. In april 1919 werd een anonieme brief gericht aan sheriff O. J. Turner van Belzoni, Mississippi, waarin het geweld tegen de zwarte gemeenschap gelaakt werd en vooraf gewaarschuwd werd voor vergeldingsacties.

Zeg nog één keer een neger in Mississippi te lynchen of te verbranden en wij zullen de staat opbranden en ieder paard, koe en muilnier erin vergiftigen. Wij zijn de manier waarop jullie de neger behandelen beu. Wij hopen jullie vanaf nu op jullie donder te geven. Geen kwaad als jullie ons correct behandelen. Wij smeekten jullie te stoppen, maar vanaf nu zal het branden.

De brief was ondertekend door *Fire Bill*.

Inherent aan de brief van Fire Bill is kritiek op het rassengeweld in het Zuiden. Die kritiek wordt gepositioneerd als een dringende maatschappelijke kwestie die zowel plaatselijk als economisch moet worden beslecht met gebruik van het land. De korte brief verschilt van de pragmatische deterministen die de zitbanken van de bewindsvoerders uit die tijd vulden. Hij wijkt af van het gangbare principe van het geduldig zoeken naar een blank moreel kompas in de hoop een humanistische oproep te doen. In plaats daarvan kan de uitspraak van Fire Bill worden gelezen als een post-reconstructionistische toepassing van zwart determinisme in het Zuiden. Het is een protestdaad die de noodzaak erkent om de nationale kwestie van het rassengeweld in eigen handen te nemen.

"Het Zuiden is de plaats waar de neger thuishoort," verklaarde sheriff Turner in zijn openbare reactie op Fire Bill in de lokale krant *Belzoni Banner*¹². Naast het uiten van een reeks dreigementen aan het adres van de auteur(s) van de brief, beweerde de sheriff dat het plaatselijke rassengeweld onschuldig was en stelde daarbij de rampzalige migratie naar het Noorden aan de orde, terwijl hij het Zuiden afschilderde als een gebied vol mogelijkheden en mobiliteit voor de zwarte landbouwer.

"Terugkerende soldaten nemen hun oude baan weer op," schreef de sheriff van Belzoni. "De stress van oorlogsbevelen is voorbij en honderden van de zwarte werkliezen zijn ontslagen. Zij zijn er niet in geslaagd ander werk te vinden." Hij ging voort met de volgende voorspelling:

Vele haveloze en hongerige nikkers met zere voeten zullen langzaam weer binnensijpelen in het Zuiden, want andere gemeenschappen in het Noorden verkeren in dezelfde positie als Coatesville en niemand van hen houdt genoeg van de zwarte broer om hem een kans te geven naast de blanke arbeiders te werken. Thuis is er werk genoeg voor de verloren zonen. Daar is het leven gemakkelijker en bij mensen die hen kennen en hen niet te streng beoordelen of te veel van hem verwachten.

In tegenstelling tot de visie van sheriff Turner keerden de zwarten na de oorlog niet terug naar het Zuiden.

12 O.J. Turner, "Marshall Hagan Receives Letter", *Belzoni Banner*, April 1919, Issue 47.

In werkelijkheid migreerden zij met duizenden naar het Noorden en het Westen en bleven daar. Hoewel het stad- sleven en de industriesteden van het begin van de twintigste eeuw gekenmerkt werden door uitdagingen, woog dat niet op tegen de dagelijkse angst voor geweld die het leven van de zwarten in het Zuiden teisterde. De onderdrukking van de Amerikaanse neger sijpelde door tot in elk facet van de maatschappij. Angst hield de maatschappelijke orde in stand. Zwarte mensen leefden onder de permanente vertrouwde belofte van dood en gruwel. Dit was overal, zonder aanleiding en irrationeel. Zonder enige bescherming of eerlijk proces vluchtten zwarte gezinnen voor hun veiligheid en overlevingskansen weg uit het Zuiden.

In heel Mississippi en het grootste deel van het Zuiden was het leven van een zwarte geen "kristallen trap"¹³. Volgens het recente onderzoek "Lynching in America" van het Equal Justice Initiative (EJI—gelijkberechtigingsinitiatief) telde de staat Mississippi meer lynchslachtoffers dan om het even welke andere staat in het Zuiden.¹⁴ Het EJI registreerde 614 lynchpartijen in Mississippi tussen 1877 en 1950. Die staat wordt gevolgd door 595 slachtoffers in Georgia en 559 slachtoffers in Louisiana. Van de vijftig districten in het Zuiden met het hoogste aantal geregistreerde lynchslachtoffers waren er zes districten uit Mississippi. Deze districten zorgden voor 123 slachtoffers van het totale aantal lynchslachtoffers van de staat. Het *Negro Year Book*, een encyclopedisch verslag over het leven van de zwarten dat voor het eerst werd gepubliceerd in 1912 door Monroe Nathan Work van het Tuskegee Institute, meldt dat in Mississippi 381 negers het slachtoffer van lynchpartijen waren tussen 1889 en 1921¹⁵. In 1919 waren er over heel de Verenigde Staten 76 zwarte lynchslachtoffers, het hoogste aantal per jaar dat sinds 1908 werd geregistreerd.

Ongelijkheden ingegeven door de Amerikaanse slavernij, de Jim Crow-wetten en de blanke suprematie waren de heersende sociaal-politieke omstandigheden die een rechtstreekse invloed hadden op de regionale verschuivingen doorheen het land, in het Zuiden vooral.

In 1910 telde de bevolking van Mississippi 1.009.487 zwarten. Door de tweede golf van de Grote Migratie die aan de gang was, daalde het aantal zwarte inwoners tot 935.184 tegen 1920. Hoewel er veel districten waren met een hoge zwarte bevolkingsgraad, was Mississippi ook de thuisbasis van volledig zwarte nederzettingen en steden, onder meer Expose, Renova, Des Volonte, New Africa en het befaamde Mound Bayou. Veel zwarte gemeenten ontwikkelden zich rondom het vruchtbare agrarische landschap van de Mississippi Delta. Landbouw was de voornaamste activiteit van de zwarte arbeidskrachten in de regio en bood de zwarten in het Zuiden een ongewone dosis economische stabiliteit en autonomie.

Het aantal zwarte landbouwers in Mississippi groeide gestaag, tot de mensen in groten getale naar het Noorden begonnen te trekken. Een van de laatste grote pieken situeerde zich tussen 1900 en 1910, toen het aantal landbouwers toenam van 128.351 tot 164.488. Lichte dalingen in de zwarte landbouwstatistieken verschijnen voor het eerst tussen 1910 en 1920. Het totale aantal landbouwers in de staat nam met 3.487 af tot 161.001. Mississippi telde enkele van de hoogste aantallen zwarte boerderijeigenaars in het land. Deze landeigenaars behoorden ook tot de rijksten onder hun collega's in andere Zuidelijke staten. In 1910 waren er 24.949 zwarte boerderijeigenaars en in 1920 waren dat er nog 23.130, waarbij de waarde van hun eigendom in de hele staat op \$ 56.712.830 werd geraamd. Op dezelfde manier liep het aantal zwarte pachtboeren terug van 139.433 in 1910 tot 137.679 in 1920. Naast de migratiepatronen kunnen deze dalingen ook worden toegeschreven aan de gebrekkige pachtstructuren in de landbouw en dito leningsprogramma's, die landbouwers en hun gezin vaak met torenhoge schulden en beslaglegging op hun eigendommen opzadelden.

Belzoni, Mississippi, ligt in Humphreys County,

13 Verwijzing naar een gedicht van Langston Hughes met als titel, "Mother to Son". De eerste twee regels gaan als volgt:

Well, son, I'll tell you:
Life for me ain't been no crystal stair.

14 Equal Justice Initiative (Gelijkberechtigingsinitiatief). "Lynching in America: Confronting the Legacy of Racial Terror Second Edition". Alabama, 2015. Deze onderzoeksinstelling maakt een onderscheid tussen lynchen op grond van rassengeweld en ophangingen, massaal geweld en vervolgd rassengeweld en haatmisdrijven. EJI heeft 4075 lynchpartijen op grond van rassengeweld gedocumenteerd in twaalf Zuidelijke staten tussen 1877 en 1950: Alabama, Arkansas, Florida, Georgia, Kentucky, Louisiana, Mississippi, North Carolina, South Carolina, Tennessee, Texas en Virginia.

15 Ed Work, Monroe N. "Negro Year Book: An Annual Encyclopedia of the Negro, 1921-1922". Negro Year Book Company, Tuskegee Institute: Alabama, 1922.

ten oosten van de Mississippi-rivier. Er vielen negen lynchslachtoffers te noteren in het district, zoals blijkt uit de EJI-gegevens voor de periode 1877 tot 1950. Indien het een plaatselijke lynchpartij was die de aanzet vormde voor de brief van Fire Bill, dan zou het kunnen gaan om de verdwijning van Eugene Greene uit de provinciale gevangenis van Belzoni in de nacht van 1 maart 1919 en de betreurenswaardige reactie van lokale en staatsambtenaren.

Op 14 maart 1919 bericht de *Baltimore Afro-American*¹⁶ over een telegram dat door het kantoor van de N.A.A.C.P. (National Association for the Advancement of Colored People) in New York was gestuurd aan de gouverneur van Mississippi, Theodore G. Bilbo, en aan een sheriff O.J. Turner van Belzoni. Daarin werd navraag gedaan naar Eugene Greene, een jonge neger van wie niemand wist waar hij was na verhalen over een menigte die hem uit de provinciale gevangenis had gehaald.

21 maart 1919. De krant drukt de reacties af die de N.A.A.C.P. had ontvangen van het bureau van de gouverneur. Eerst ontvangt de vereniging een krantenknipsel uit de *Jackson Daily News* waarin het volgende staat:

De gouverneur is niet in de stad en er zal niet geantwoord worden op het telegram van de N.A.A.C.P. De National Association hoeft echter niet in het ongewisse te blijven over het lot van Greene. Hij werd inderdaad "omhoog gehesen" aan het uiteinde van een touw en om te besparen op begrafeniskosten, werd zijn lijk in de Yazoo-rivier gegooid.

Aan het knipsel was een handgeschreven nota bevestigd met de melding: "Als deze informatie niet volstaat, kunnen wij u de afmeting van het touw geven en de exacte plaats waar de 'nikker' werd opgehangen."

Dit is niet de eerste reactie die de N.A.A.C.P. in 1919 ontving van gouverneur Bilbo. In januari van datzelfde jaar publiceert de *Baltimore Afro-American* een kort fragment uit een artikel met nadere details over de vraag van de vereniging naar een beslissing over het geplande lynchen van vier jonge zwarten, van wie er twee tussen vijftien en zestien jaar oud waren. Het prompte antwoord van de gouverneur in de *Jackson Daily News* luidt: "Nee, vanavond niet, maar ik kan u misschien wat informatie vooraf meegeven, namelijk dat ik hen eigenlijk zal zeggen dat zij naar de hel kunnen lopen".

4 april 1919. Die dag wordt sheriff Turner van Belzoni aangeklaagd voor minachting van de rechtbank nadat hij op de vraag van de rechter geen duidelijkheid gaf over het lijk van Eugene Greene. Op zijn beurt diende Turner een beëdigde verklaring in op grond van het feit dat hij niet in de gevangenis woonde en Greene buiten zijn weten was weggehaald.

Doorheen zijn hele journalistieke tocht waarin de krant zowel het verhaal van Eugene Greene als dat van Fire Bill opvolgde, hield de *Baltimore Afro-American* een scherpe toon van weerstand tegen en kritiek op de blanke Amerikaanse gemeenschap aan. Het artikel van 21 maart over de zwarte Afro-Amerikaan eindigt met deze aanmaning: "Er zijn slechts twee dingen die de gekleurde mensen van Mississippi kunnen doen: vuurwapens en munitie kopen of weggaan. Wij stellen het eerste voor."

Het bewijsmateriaal en de retorische stijl van de *Afro-American* is ook aanwezig in de *Chicago Defender* en de *Philadelphia Tribune*, die in die periode soortgelijke verhalen publiceren. De zwarte pers vertegenwoordigde de invloed, de bevoegdheid en het verspreidingsbereik om de weergave van een anonieme brief voor te stellen als een kritische reactie en strategische civiele actie tegen de onderdrukking door de blanke racisten in de Verenigde Staten. Rassenscheiding en uitsluiting stelden de zwarte gemeenschappen in staat vorm te geven aan zelfstandige modellen van economische, culturele en politieke overleving in het Zuiden. De levensvatbaarheid van instellingen zoals de zwarte pers, kerken en religieuze verenigingen en van onafhankelijke universiteiten en banken bracht infrastructurele stromingen van collectieve rechtvaardigheid en mobilisatie tot stand.

16 Een onafhankelijke krant waarvan zwarten eigenaar waren en die in 1892 werd opgericht door John Henry Murphy Sr. De krant publiceerde wekelijks regionale en nationale gedrukte versies.

Wilbur Little.

April 1919. Een soldaat keerde na zijn dienstitijd in de Wereldoorlog naar huis terug. In zijn thuisstad Blakely, Georgia, stapte hij van de trein en ging op weg naar huis. Aan het station werd hij tegengehouden en zei men dat hij zijn uniform moest uitdoen vooraleer de stad in te gaan. De soldaat weigerde, maar men drong erop aan het bevel te gehoorzamen. Er vormde zich een menigte, een arrestatie hing in de lucht. Nadat zijn bagage was doorzocht en het duidelijk was dat hij geen burgerkleding bij had, mocht de soldaat naar huis gaan.

Enkele weken gingen voorbij en de soldaat hield koppig vast aan zijn wens om zich in het openbaar te tooien als een veteraan in uniform. Hij was trots en een neger. Hij ontving verschillende dreigbrieven waarin hem werd aangeraden het uniform uit te doen of de stad te verlaten. Hij gaf er geen gehoor aan. Op een dag, terwijl hij op stap was in het gezelschap van leden van zijn gemeenschap, werden de dreigementen werkelijkheid. Wilbur Little werd publiekelijk gelyncht, op straat aangevallen. In zijn uniform van het Amerikaanse leger doodgeslagen door zijn landgenoten. Het misdrijf: een neger droeg zijn uniform "te lang".

II. WIJ KEREN TERUG, AL VECHTEND

Van de 380.000 zwarte soldaten die voor de Wereldoorlog werden gemobiliseerd, werden er ongeveer 200.000 ingezet in Frankrijk en behoorden 42.000 van hen tot de gevechtseenheden.¹⁷

Aan vier negerregimenten werd het Franse Oorlogskruis (Croix de Guerre) toegekend voor hun heldenmoed. Onder invloed van de denkwijze van de pragmatische vooruitgang hoopten veel zwarte intellectuelen en leiders dat het moedige optreden van zwarte soldaten tijdens de Wereldoorlog Amerika ertoe zou dwingen de confrontatie met zijn zonden aan te gaan. Maanden vóór het einde van de oorlog schreef W. E. B. DuBois een van zijn vele oproepen waarin hij er bij de zwarte bevolking op aandringt hun land op de eerste plaats te zetten en geduldig te wachten op het doorsijpelen van de effecten van de doorstane opoffering door de negersoldaat:

Protesteer, mijn broeder, en mopper. Ik heb het Visioen gezien en het zal niet vervagen. Wij willen de overwinning voor onszelf—lieve God, hoe ontzettend graag willen wij die—maar ze mag niet gemakkelijk bedongen zijn, ze moet zuiver en glorieus zijn, behaald door onze eigen mannelijkheid en niet op een diefje. Ten tijde van ons hardste labeur als slaven vermoordden wij geen kinderen en verkrachtten wij geen vrouwen om dichterbij onze vrijheid te komen. Wij speelden het spel en de vrijheid kwam. Evenzo zijn vandaag onze zielen van ons, maar behoren onze lichamen toe aan ons land.

Geduld, dus, zonder compromis; stilzwijgen zonder overgave; onwrikbare vastberadenheid om het streven nooit te staken tot wij kunnen stemmen, reizen, leren, werken en genieten in vrede—dit alles, doch met en boven dit alles de zware tred van onze legers over de bebloede lelies van Frankrijk om de wereld nogmaals te tonen wat de loyaliteit en dapperheid van zwarte mannen betekent.¹⁸

De maatschappelijke en politieke consequenties van zwarten die de democratie zijdelings mee verdedigden, waren nauw verbonden met het dialectische tweegevecht tussen weerstand en gestage vooruitgang. Het geweten van de natie werd gemeten aan zijn betrokkenheid in de wereldwijde strijd voor democratie en zijn uitdijende rassenoorlog in eigen land. In de toespraak van Charles Waddell Chestnut tot gekleurde soldaten in Ohio zet hij uiteen hoe hoog de inzet van de oorlog wel niet was door de kwestie van het burgerschap voor zwarten te verbinden aan de eigenlijke toekomst van het land.

Alle lauweren die jullie in deze oorlog kunnen oogsten zullen bijgevolg een voordeel zijn, niet alleen voor jullie zelf en voor jullie ras, maar voor het doel van de democratie, want dat zal bewijzen, zo er een bewijs nodig was, dat de neger waarde heeft als burger en als patriot, en dat zal de dag veel dichterbij brengen waarop de VS even veilig zal zijn voor een echte democratie als dat zij probeert de rest van de wereld daarvoor veilig te maken.¹⁹

Zwarten trokken naar de oorlog tijdens een van de bloedigste raciale periodes van de twintigste eeuw. De spanningen tussen rassen en klassen werden gevoerd door een combinatie van dingen: de aanwezigheid van de negersoldaat, zowel zijn aankomst in de Zuidelijke staten met hun Jim Crow-wetten als zijn terugtocht doorheen het land;

¹⁷ Het totale aantal negersoldaten dat voor de Wereldoorlog werd gemobiliseerd, bedroeg ongeveer 380.000. Vanaf 5 juni 1917 tot 12 september 1918 waren er 2.290.527 negers voor dienst in het leger van de Verenigde Staten geregistreerd via een selectieve dienstplicht. Het aantal dat voor dienst werd onderzocht bedroeg 458.838. 74,60 procent van de onderzochte negers werd goedgekeurd en ingelijfd in de dienst, wat neerkwam op een totaal van 367.710. Het aantal negersoldaten dat via deze selectieve dienstplicht werd goedgekeurd voor volledige militaire dienstplicht bedroeg 342.277, hetzij 31,74 procent.

¹⁸ DuBois, W.E.B. "A Philosophy in Time of War", *Crisis*. Issue 16, August 1918.

¹⁹ Ed. McElrath, Joseph R. Jr., Leitz, Robert C. III, and Crisler, Jesse S. *Address to Colored Soldiers at Grays Armory*, "Charles W. Chesnut: Essays and Speeches". Stanford, California: Stanford University Press, 1999.

een immense migratievlucht en een instroom van nieuwkomers van de ene regio in de andere; en verschuivingen in de toegang tot, de dichtheid en stabiliteit van stedelijke arbeids- en vakbondsmarkten. Vlak nadat de Verenigde Staten zich bij zijn bondgenoten in de oorlog had gevoegd, braken in de stad St. Louis zware onlusten uit: dodelijk blank geweld en verzet tegen de zwarte gemeenschap. De onlusten begonnen eind mei met een golf van blanke menigtes die zwarte burgers en handelszaken terroriseerden en werden hervat op 2 juli 1917 met de massamoord op zwarte vrouwen, kinderen, mannen en het platbranden van hele gedeelten van zwarte buurten. Bij de aanvallen werden meer dan honderd burgers publiekelijk gelyncht, doodgeschoten of verbrand en het geweld resulteerde in een onwaarschijnlijk bedrag aan beschadigde eigendommen en complete vernieling.

De waarde van de negersoldaat in eigen land. De gedachte aan een mondige en gewapende zwarte deed in de verbeelding van de blanke suprematie angst ontstaan. Om die reden was het gebruikelijk, zelfs normaal, dat de negersoldaat zijn taken ongewapend vervulde, zonder enige bevoegdheid om het recht te doen naleven of te handhaven. Dergelijke maatstaven waren ingevoerd om de raciale vrijheidsbeperking op te leggen, zelfs in de nasleep van actieve dienst in de oorlog. In augustus 1917 zou het land ervaren hoezeer de aanblik van de negersoldaat zijn landgenoten tot actie aanzette.

In Houston namen zwarte soldaten op een avond de wapens op om zichzelf en de plaatselijke zwarte gemeenschap te verdedigen nadat twee blanke politieagenten een reeks arrestaties en mishandelingen van burgers en zwarte soldaten hadden uitgevoerd. Legerofficieren van de basis van Camp Logan namen de wapens op en trokken de stad in op zoek naar vergelding. In een brief aan James Weldon Johnson, de secretaris van de N.A.A.C.P. in New York, geeft de advocaat van de soldaten, A.J. Houston, de getuigenissen en persoonlijke verhalen weer die hij voor de zaak had verzameld en deelt hij het volgende mee over de gevoelsfeer tegenover de negersoldaat:

Uit eerbied voor de zuidelijke gevoelens tegen het bewapenen van negers en wegens de verwachte medewerking van de stedelijke politiediensten waren leden van het detachement militaire politie niet gewapend. Enkelens droegen knuppels maar niemand van hen had een geweer en de meesten van hen hadden helemaal geen wapens. Zij werden verondersteld de hulp van blanke politieagenten in te roepen om arrestaties te verrichten. Er heerst bij de kleurlingen van Houston een sterk gevoel dat dit de ware reden van de onlusten was. 'U hebt het misschien gemerkt,' zei een van hen tegen mij, 'dat Zuiderlingen niet graag negers op gelijke voet bekampen. Die gedachte zit achter alle gevoelens van de Zuiderlingen tegenover de negersoldaten.'²⁰

De opstand resulteerde in de dood van ongeveer zestien politieagenten en blanke inwoners. De mannen stonden terecht in een militaire rechtbank en meer dan zestig zwarte soldaten kregen levenslang en een dozijn kregen de doodstraf.

De negersoldaat keerde naar huis terug gewapend met idealen over democratie in zijn thuisland. Hij had zijn leven veil gehad voor de sociale orde aan de zijde van zijn landgenoten. Voor velen hield de terugkeer van de negersoldaat de vrees in voor publieke overtredingen die beheerst moesten worden. Soldaten werden vijandig behandeld en dienden als voorbeeld van de gewelddadige sterke arm van Amerika. Een aantal van hen werd gelyncht, werd openbare dienstverlening ontzegd en werd gedegradeerd terwijl zij de rest van hun militaire dienstplicht vervulden. Soldaten uit Camp Devens in Massachusetts verstuurden een reeks furieuze brieven naar de N.A.A.C.P. om hulp en steun te zoeken voor de manier waarop zij op de basis werden behandeld. Soldaat Harold Devens schreef deze brief aan secretaris John R. Shillady over de behandeling van zijn peloton:

²⁰ Ik ben een van de vele gekleurde soldaten die nog steeds Papers of the NAACP, Part 07: The Anti-Lynching Campaign, 1912-1955, Series A: Anti-Lynching Investigative Files, 1912-1953. Library of Congress. Copyright 2013, NAACP.

in Camp Devens, Massachusetts, verblijven. Vóór de wapenstilstand ondertekend was, maakten wij allemaal deel uit van het 13th Colored Battalion, 151st Depot Brigade, infanterie, maar toen de oorlog ten einde was, werden wij in een reserve arbeidsbataljon geplaatst. Dat feit is niet de reden van de ontevredenheid onder de mannen hier, maar de omstandigheden die hier heersen veroorzaken het allemaal, denk ik. Bijvoorbeeld: een luitenant hier vertelde ons dat het hoogste wat een negersoldaat ooit kon zijn in een arbeidsbataljon, korporaal was. Zij zijn nu aan onze sergeanten, die blanke mannen zijn, revolvers aan het uitdelen. Sinds zij ervoor kiezen ons als honden of slaven te beschouwen, hebben wij onze belangstelling in dit alles verloren. Als dit machtige leger van de Verenigde Staten zelfs hier in het thuisland die zogenaamde werelddemocratie waarbij iedereen gelijke rechten krijgt niet in de praktijk kan brengen, hoeven wij niet na te laten de hele boel een leugen te noemen.

Kunt u op een of andere manier uitzoeken wat de reden is van deze omstandigheden die hier heersen? Alle mannen hier zouden graag iets willen weten over hoe lang wij moeten blijven of wat ze met ons gaan aanvangen.²¹

Radicaal socialist Chandler Owen omschreef het koor van de hoop over de deelname van de zwarte aan de oorlog als een mislukking van het zwarte leiderschap. In een essay dat in 1918 werd gepubliceerd in de *Messenger* schetst hij de geschiedenis van de zwarte Amerikaanse soldaat en de degradatie die zijn dienst hem permitteerde. Hij stelde de vraag: "Sinds wanneer is de rassenkwestie uit een oorlog gekomen met zijn voor een dergelijke deelname toegekende rechten en plichten?"²² Owen vervolgt,

Verzekerde de neger zich niet slechts *toevallig* van zijn ontheffing van fysieke slavernij in de Burgeroorlog, alleen maar om onmiddellijk daarna onder het juk van het horigheid te vallen en het slachtoffer te worden van de Ku Klux Klan, van onderdrukking en onnoemelijke wreedheden die rechtstreeks door het Zuiden werden gepleegd en door het Noorden werden gedoogd? Nam de neger niet deel aan de Spaans-Amerikaanse oorlog om alleen maar oneervol te worden ontslagen en zonder gehoor bij de president, die zijn politieke prestige en macht zag toenemen op grond van hun heldenmoed in die oorlog? En zijn de raciale vooroordelen en haat in dit land niet toegenomen sinds 1898?

Net zoals angst en macht de gemoederen beroerde in de blanke Amerikaanse gezinnen, zo stond wederkerigheid en overleving centraal in de psyche van de neger, waardoor het in het land onrustig bleef. De brief van Fire Bill werd bezorgd aan de vooravond van de 'Red Summer'. Die periode werd niet alleen gekenmerkt door de toegenomen gevallen van rassensrellen die zich tussen mei en oktober over het hele land voordeden, maar ook door de niet aflatende reactie om terug te vechten en aan de terreur van de blanke groepen te weerstaan. Het feit dat men de mishandeling beu is, vormt een kweekvijver voor radicale organisaties en acties. Wederkerigheid is inderdaad de belofte voor halsstarrig geweld.

²¹ Papers of the NAACP, Part 09: Discrimination in the U.S. Armed Forces, Series A: General Office Files on Armed Forces' Affairs, 1918-1955. Library of Congress. Copyright 2012, NAACP.

²² Owen, Chandler. "The Failure of Negro Leadership". *The Messenger*. January 1918, 23-24.

III. IN MEMORIAM

Het optrekken van een gedenkteken voor zwarten is een werk van culturele esthetiek, documentatie en wederkerigheid. Gedenktekens zijn een uiting van de persoonlijke en gemeenschappelijke praktijk van de herdenking. Ze zijn doordrenkt van toekomstigheid. Niet om de instandhouding in de verf te zetten, maar wel gericht naar de fantasie van een cyclische organisatie van herinnering en herdenking. Wat de vraag oproept hoe het zit met de architecturale en materiële erfenis van de herinnering?

Kunstenaar Wilmer Wilson IV verkent de brief van Fire Bill via de plastische weergave van de tekst zelf, naast objecten die het land contextualiseren als middel en als omgeving om op voort te bouwen. Bewijs dat de brief bestond is enkel te vinden in twee publicaties die van elkaar verschillende versies en herdrukken van de tekst leveren. De brief die in de *Belzoni Banner* werd gepubliceerd, geeft de verklaring weer in onregelmatige korte zinssneden die de auteur naar zichzelf doen verwijzen met het woord 'nikker' in plaats van neger. Dat legt duidelijk een agenda op voor het honderd jaar grote kloof met veel dat in vraag moet worden gesteld over de feitelijke en fictieve voorstelling van de brief.

Net zoals het archief is de herinnering subjectief, onvolledig en uiterst non-verbaal. Drama en verlangen zijn haar ankers. Gedenktekens, bijvoorbeeld, zijn gewikkeld in verhalen over heldendom, dood en eerbetoon. De zoutsteensculptuur van Wilson is een actieve afrekening met de historische nalatenschap en verslagen over het verzet tegen het rassentrauma. Ze dringt door tot de publieke discussie over het buitenlands beleid van de democratie aan het begin van de twintigste eeuw, over de grimmige aanwezigheid van ras en racisme die geen onzichtbare speler was in dit politieke landschap. De tweevoudige strijd en oorlogsvoering van de zwarte soldaat in het buitenland en in eigen land moet worden vastgelegd in onze openbare kunstdocumenten. Er zitten leemtes in onze collectieve geschiedenis en voorstelling van Amerikaanse dapperheid en 's lands nationale tragedies. Het werk reikt nieuwe uitgangspunten aan die moeten worden gevolgd en ontdekt. Opnieuw vorm geven aan wat verloren is gegaan en aan wat nog moet worden gevonden in de geschiedenis van een volk. ♣

**INCREASE AND DECREASE WHITE AND NEGRO FARMERS.
1900-1910 AND 1910-1920.**

WHITE FARMERS.

Class Farmers	1900	1910	Increase 1900-1910		1920	Increase 1910-1920	
			Amount	Per Cent		Amount	Per Cent
Total.....	4,969,608	5,440,819	471,011	9.5	5,498,454	57,835	1.1
Owners....	3,446,806	3,707,501	260,695	7.6	3,691,868	-15,633	-0.4
Managers..	57,281	56,560	-701	-1.2	66,223	9,663	17.1
Tenants..	1,465,541	1,676,558	211,017	14.4	1,740,363	63,805	3.8

NEGRO FARMERS.

Class Farmers	1900	1910	Increase 1900-1910		1920	Increase 1910-1920	
			Amount	Per Cent		Amount	Per Cent
Total.....	746,717	893,370	146,655	19.6	925,708	32,338	3.7
Owners....	187,797	218,972	31,175	16.6	218,612	-360	-0.2
Managers..	1,744	1,434	-310	-17.7	2,026	592	41.3
Tenants..	557,174	672,964	115,790	20.8	705,070	32,106	4.7

above: statistics from the Negro Year Book.